Domnul Dima

Eu am fost unul la părinţi. Am acte, domnule, nu scrie nicăieri Mitică şi Dima, ci numai Dimitrie Moldoveanu, uite. C-o fi intrat el în mine, ori eu îl voi fi mâncat pe el, n-am de unde să ştiu. Acum, da, se poate. Pe-atunci însă, ai mei n-aveau parale de dat la doctori. "Sarcină uşoară, madam", ura mamoşul, şi gata, viitoarea mămică-mea se şi simţea mai bine cu noi în burtă. Ptiu, drace! I-a spus odată că s-ar putea să ai gemeni, Salomeeo, dar aşa, în glumă. Pot să jur că am auzit asta, fiindcă de-atunci a prins gust mama să cânte nani, nani puii mamii şi să asculte la pick-up. Era muzica hard la modă, şi ea ne bombarda cu pâcâiturile acelea care ar fi făcut să se devoreze între ele până şi cele mai bune prietene, darminte nişte pisoiaşi care or să sugă de la aceeaşi mamă şi or să-şi zică frate-meu. N-am să-i înţeleg niciodată decibelii în plus. Cert este că, la următorul control, a aflat că nu e în regulă ceva cu noi. Deja rămăsesem eu, Mitică. Sau Dima, depinde din ce unghi vezi textul meu. S-ar putea ca unii să mă considere o sinteză a amândurora. Nu mă supăr, dar e ca şi cum aţi zice că sunt nebun. Cred că nu mai avem ce discuta. Mi-a făcut plăcere.

Nu sunt dintre aceia care se bălăcesc în placenta textuală şi se cred în drept să eludeze oralitatea atunci când catadicsesc să comunice. M-ar fi chemat Raoul. Eu îs Mitică, domnule, şi ştiu ce înseamnă să te calci pe ficat şi pe inimă cu aproapele, cu lipitul tău. Cu Celălalt, dacă vreţi. Dar mai bine să nu vreţi, căci eu nu am studiat Filosofia, ci Topometria. Acum colind văile, dealurile şi câmpiile. Până în 1990 m-am ocupat de sistematizarea străzilor. Mi se zicea "Demolatorul". E facultatea pe care mi-am ales-o dintre cele care mi-ar fi asigurat TR-ul. Decât turnător ori mai ştiu eu ce altă meserie din bancurile cu Bulă, parcă suna mai bine topometru...topometrist, domnule locotenent. "Eşti pe mă-ta, boule! Soldat neinstruit, asta eşti!" Atunci a fost întâia oară când am avut certitudinea că Dima era în mine fără să-şi fi cerut voie. Bineînţeles că pe el îl vedea ofiţerul care mă privea cu scârbă. Ar fi avut şi de ce, dacă i-ar fi ştiut parcursul în viaţă de până atunci. Poate că asta citea pe chipul meu cu atâta osârdie. Dima avea semne de peste tot: când şi-a spart el capul de colţul blocului, chiar în ziua în care reuşise să promoveze dintr-a patra într-a cincea; un furuncul imens, pe care şi l-a stors în baie, deşi mama îi interzisese asta, era amintit de craterul din frunte; arsura, celebra lui arsură care îl chelise la 16 ani etc. În mod normal, Dima nu avea ce să caute în compania aceea, din simplul motiv că nu reuşise la facultate. Lui i-a priit trupa, şi toată viaţa avea să pomenească minunata ciorbă la comun. Mie îmi place, domnule, să fiu singur, să mă scarpin unde am chef..., dar ochii tăi exact asta împiedică. Sunt un străin pe o scenă unde exhibiţionismul e interzis. Dar cum altfel să ne deosebească publicul, dacă nu-i arătăm puţa şi nu râgâim în microfoane? Dima c'est moi, iar celălalt, Mitică. Aplauze! Un cântec în amintirea lui! Am crezut că voi fi linşat de tinerii aceia beţi, demni urmaşi ai pletoşilor de-acum câteva decenii. Erau înregistrări în concert acelea, sunt sigur. Calitatea lor defectuoasă m-a ferocizat într-atât, încât am ajuns să-l înghit, încetul cu încetul, pe Dima. Căci doar eu m-am născut, scrie clar, priveşte: Dimitrie...

Te plictisesc, ştiu. Mă priveşti într-un mod care nu-mi place. Dima nu există. O fi fost vreo lună, două, dar apoi a intrat în mine. Toată lumea putea să înţeleagă asta, mai puţin maică-mea, care nu citea reviste de parapsihologie. Nu s-a plâns vreodată de mari dureri de cap. Ei îi intrase în minte că are gemeni, aşa că, văzându-mă singur, mi-a creat,

în lehuzie, un duplicat imaginar. Mitică eram doar atunci când îi aduceam bucurii. Celălalt, sigur că da, se numea Dima. De la un moment dat, începurăm să avem fizionomii şi comportamente atât de diferite, încât mama fu nevoită să apeleze la un croitor de comandă pentru costumul lui Dima, care se îngrăşase enorm în comparaţie cu mine, un poet îndrăgostit de colega din banca de-alături. Lui nu-i plăceau fetele - deşi avea să se însoare cu una foarte drăguţă şi înţelegătoare. Le trata ca pe nişte viitoare debarasatoare, în crâşma lui din cap. Atâta vis avea el în caietul meu de versuri: "să fac o bodegă, bă, să vină lumea să bea bere şi să se pişe pe gard". Am avut un oarecare succes cu poemul ăsta, în cenaclul şcolii, la o întâlnire cu scriitorii din oraş. Au spus că am talent, să continui, să citesc mult şi să scriu în fiecare zi. Dima a fost titularul eului meu liric până în ziua când a sosit un critic literar de la Bucureşti. Ai noştri mă împinseră în faţă, ca pe o speranţă a poeziei locale. Am intrat în pământ de ruşine atunci când somitatea îşi exprimă nădejdea că nu făcuse atâta drum pentru a asculta un puşti prost educat care debitează pornografii. Chiar în seara aceea, caietul meu de încercări literare deveni suport al calculelor matematice care aveau să mă ducă la Politehnică. Se apropia admiterea, iar episodul penibil căzuse cum nu se poate mai bine. Alesesem, de bună voie, Fizica şi Matematica, în detrimentul Limbii şi literaturii române.

Lui Dima puţin îi păsa de schimbarea aceasta. El "vedea" numai navete de vin şi bere şi o grămadă de încurcături, inerente aprovizionării. A făcut liceul la seral, uzând de o adeverinţă cum că ar munci undeva.

Mama s-a chinuit mult cu profesorii până să le ghicească nevoile. Dirigintelui, de pildă, i-a dat o mapă de piele, pentru un 7 la teză, şi abia după ce ieşi din cancelarie îşi aminti că lui Epure îi mai dăruise şi luna trecută o mapă. Multă umilire a îndurat biata maică-mea! Parcă n-ar fi fost aceeaşi femeie cu cea care striga Bravo! atunci când se pronunţa numele meu de premiant. Îşi făcuse prietene atât în rândul mamelor cu copii buni, cât şi în al celor care se rugau la ceruri pentru promovare. Aşa dorea ea: să mă împartă pe mine, Unicul, cel din acte, cu Celălalt.

Reuşita mea la facultate nu a fost o ştire într-atât de îmbucurătoare încât să-i alunge de pe chip jalea petrecerii lui Dima la gară. Îl luaseră în armată înainte ca el să-şi fi terminat liceul. Abia când am revenit eu în oraş, ca stagiar, a început el clasa a 13-a. Dar nu-i păsa de asta. Pe câtă vreme eu nu aveam nici un viitor în meserie, el îşi realizase visul: chioşcul era instalat chiar în curtea casei! În cei câţiva ani cât am fost plecat, Dima şi-a făcut o casă lângă cea părintească, a turnat beton în curte, a reuşit chiar să modifice numerotarea imobilelor de pe stradă, al lui fiind 62, iar al nostru, 62 bis. În plus, se căsătorise. Mi-a trebuit multă vreme până să mă acomodez cu noua realitate. Aveam o poartă comună pe care intram – el cu maşina, eu pe jos -, şi cam atât. Nu mai comunicam între noi. El nu-şi mai vedea capul de grija clienţilor – care, într-adevăr, se urinau pe gard.

De fapt, asta o îmbolnăvi pe mama: imaginea ălora care se mulgeau sub nasul ei...

Firește că nu mai existau straturile de flori. Cireşul plantat de ziua mea fusese printre primele victime ale vântului de schimbare care bătea dinspre Dima. Pe unele le-am văzut cu ochii mei; altele, le-am aflat de la vecini. "Dima-i un beţivan, ne-a stricat liniştea cu crâşma lui. Fă ceva, băi Mitică, şi bagă-l în planul de demolări!", îmi ziceau.

Mama nu vru să-şi resoarbă fiul închipuit, astfel că moartea ei îmi dărui pe de-a întregul un frăţior în carne şi oase, cu burtică şi o chelie de care toţi copiii râdeau. Pe

banii lui am îngropat-o. La praznic, de faţă cu toţi vecinii, a mărturisit că mama fusese o femeie minunată, fie-i ţărâna uşoară, în schimb, fiu-su i-un porc ordinar. A fost primul scandal între mine şi Dima.

Se uită destul de repede împrejurarea în care ajunsesem atât de apropiaţi cu casele, opinia generală fiind aceea că doi oameni atât de deosebiţi nu puteau fi constrânşi să intre pe aceeaşi poartă decât de soarta rea. M-am însurat şi eu, mi s-a născut o fetiţă, care vedea prin geamul de la bucătărie scene oripilante, devenind spasmofilică din cauza asta. Un copil extrem de dificil.

Nu mai suportam. Îl rugam să fie om de înţeles, să dea muzica un pic mai încet, să..."Băi tâmpitule!, băi dobitocule!", îmi răspundea, şi mă silea să intru înapoi în casă, amenințându-mă cu toporul.

Ce pedeapsă nedreaptă alesese maică-mea pentru pretinsa mea pedofagie! I-am cerut medicului legist să constate dacă se aflau în creierul mamei urme de păr sau unghiuţe. Nimic. Am fost singur la părinţi, şi rămân cu un vecin care, într-o bună zi, îmi va crăpa capul.

Pe mine mă cheamă Dimitrie Moldoveanu. Prietenii îmi zic Mitică. Pe vecinul meu cu care vreau să mă judec îl cheamă Dima. Ion Dima. Într-o zi aflându-mă la poartă împreună cu vecinul meu Gavriliu, care nu poate să depună mărturie, fiind decedat în prezent, a venit la noi copilul lui Dima Ion, Dima Florin, şi mi-a cerut o sapă. "La ce-ţi trebuie sapa mea?", l-am întrebat, nevrând să-l las pe inginer pentru sus-pomenita unealtă agricolă. "Îi trebuie lui tata, să-ţi cureţe locul de la cimitir". Aşa a răspuns şi după ce i-am cerut să repete ceea ce spusese. Întrucât mă simt amenințat, atât eu cât şi familia mea, rog autorităţile să facă o vizită la faţa locului. Menţionez că vecinul meu martor din păcate s-a prăpădit astă-vară la mare, unde a adormit pe saltea şi l-au găsit după trei zile. Dar el are mai multe dovezi că ceea ce spun eu e adevărat, pe el rugându-l să compună acest memoriu, fiind băiat cu facultate, eu neavând exerciţiul scrisului. Sper să obţin de la familia lui Gavriliu înapoi acele hârtii. Sunt pensionar şi ştiu că toţi suntem datori cu o moarte, dar nu vreau să se îngrijească de asta tocmai Dima Ion, care din băi tâmpitule şi băi dobitocule nu mă slăbeşte. Apare ca un strigoi pe locul fostei lui case şi revendică drepturi pe care la demolarea lui de-acum 20 de ani le-a obţinut, şi anume: suma de 30.000 lei, care erau bani grei pe vremea aceea; mutarea într-un bloc din apropiere, ceea ce e iarăşi foarte bine. El zice că excavatoarele îl surprinseseră atunci acasă şi că i-ar fi rămas oasele acolo, ceea ce nu e adevărat.